

tések elhelyezési lehetőségei” című cikkében javasolja, hogy *„A gyorsan növő fenyőket elsősorban a rontott erdők helyén telepítjük.”*

1969. február

Dr. Tóth Károly: „A mezőgazdasági cellulóz-nyárfatelepítés tapasztalatai Bács-Kiskun megyében” tájékoztató

nyárfatelepítés céljára alkalmas területek kijelöléséről, valamint a mezőgazdasági cellulóz-nyárfatermesztésről szóló 1/1966. FM-PM sz. miniszteri rendelet terület-felmérési tapasztalatairól.

2005. március

Dr. Tímár Gábor, Balogh Lajos, dr. Kovács Gábor, dr. Madas Katalin:

„Megújult *Az egyes termőhelytípus-változatokon alkalmazható célállományok* című táblázat.” Az új kiadvány jelentős változásokat hozott a fafajpolitikában. Tovább csökkent az idegenhonos fafajok alkalmazhatósága.

(Folytatjuk)

Urbán Pál

Mire van a magyar erdészetnek szüksége.

Ama régi latin példabeszéd, hogy: összetartás által kis dolgok nagygyá lesznek, és megfordítva, a legnagyobbak is megsemmisülnek, saját szakunkra nézve is örök igazságot tartalmaz.

A magyar erdészet épen úgy, mint Európa többi nemzetének erdészete, kivéve a német nép magasra fejlett és a többi népeknek is útmutatóul szolgált erdészetét, életének tavasz-korában áll, s a fejlődés emez idejében a munkásság és küzdelmek megfeszített erejét igényli.

A fának, melytől életerős fejlődést, vérszel-viharral szembeálló szilárd törzset, s egészséges gyümölcsöt várunk, gondos kezek ápolására van szüksége. Épen így áll ez szakunkra, ha azt akarjuk, hogy ez képessége és rendeltetése egész mérvében kifejlődhessék, s minden irányban megfelelhessen azon várakozásnak, melyet országos érdekeink szempontjából betölteni hivatott.

A magyar erdészet értelmi fejlődése képezi zálogát a magyar erdők jó állapotának. Ha az erdők és ezekre gondot viselő erdészek iránti tisztelet palotában és kunyhóban egyenlő mértékben nyilvánul, ha nemzetünk minden értelmes tagja kellő fogalommal birand azon, ma csak szájon hordott, de lényegében kevesek által ismert kincsről, melyet Magyarország erdeiben bir: akkor a magyar erdőgazdaságot és jövőjét többé félteni okunk nem lehet, mert ekkorra már oly erős gyökeret vert a nemzet szívében és mint a nép életfenntartására szolgáló nélkülözhetlen forrás annyira ismertté lett, hogy a felette való örködés és fejlesztésére irányuló törekvés általános közszükségletté vált. Mindaddig azonban, míg ez óhajtott idő eljövend, mindannyiunknak: erdőbirtokosoknak és erdészeknek, a közös nemzeti és a kölcsönös egyéni érdekek által is sugalt összetartó munkásságra, az egymást felvilágosító, serkentő, oktató és támogató gazdasági eljárásra van szükségünk.

Az, a mit erdőgazdaságunk javára kormány-résztől legközelebből és mint legszükségesebbet várhatunk, mire e sorok világot látnak, a létesülés fokához, egy hatalmas lépéssel közelebb jut. Az erdőtörvényjavaslat a képviselőház asztalára tétetik. És ha elfogadjatik ez azon szövegben, és illetőleg alap-elvekkel, melyekkel a kormány betérjeszti, akkor hitünk szerint megnyertük a magyar erdőgazdaság emelkedhetésére szükségelt azon egyik eszközt, melynek segítségével az értelmes és lelkiismeretes végrehajtó munkásság, az erdőbirtokosok és erdészek támogatása mellett, üdvösen építhet.

Az emberi természet tulajdonához tartozik, hogy azt, a mit alapos tudással nem ismer, rendesen félszegen itéli meg. Így vagyunk az erdészettel is, melyet hazánkban még kevés birtokos méltatott arra, hogy belőle vagy róla annyit tanuljon meg, mennyit attól követelhetni, ki a gazdasági és tudományos miveltetés színvonalán állani kíván. A bámulat és néha rémülés szállja meg az embert, ha itt vagy ott, egy vagy más, különben a jelesekhez számított férfit hall az erdészetről beszélni s annak az erdőkről, az erdészetről és az erdészeti tudományokról bírt fogalmáról meggyőződést szerez.

Ha az erdőbirtokosok irányában lehet jogosult várakozásunk, nem kevésbé van ugyanennek helye azok irányában is, kik hivatva vannak az erdészetnek mint annak saját akaratukból vállalkozott kulturális munkásai szolgálni. Az erdészeti tisztviselőktől, szakértő erdész-társainktól s általában mindazoktól, kik igényt tartanak a szakértő erdész szép czimére, kiknek gondviselésére erdő bízott, vagy a kik életüket arra szentelik, hogy az erdészetet szolgálják s jövőjüket is ezen a pályán keresik, a legjogosultabban lehet elvárni azt, hogy az erdőgazdaság vezetéséhez és kezeléséhez szükséges szakismereteket a lehető legkiterjedtebb mértékben bírják.

Ma még nagy azok száma is, kik a zöldgalléros kabátot mint erdészek viselik, de vajmi kevés tudománnyal bírnak az erdészetről s használhatóságuk ugyszólvá egy ölfá-kimutatás vagy munkabérjegyzék szerkesztéséig s a tettenért erdő-tolvaj megfogásáig terjed. Miként az e fajta emberek nem érzik szükségét annak, hogy erdészeti könyvet és lapot olvassanak: épen úgy nincs szüksége az erdészetnek is rájuk.

Szükségünk van tehát arra is, hogy az ilyen sem nem tudó, sem tanulni nem vágyó elemeket olyanok váltsák fel, kik szakmánkon nem csak élni tudnak, de akaratlanul és képességgel is birandnak arra, hogy az erdészeti tudományokban magukat míveljék s arra törekedjenek, hogy tanulás, az erdő természetének szorgalmas megfigyelése és lelkiismeretes munkásság által a kezükre bízott erdőnek javára váljanak, hogy a szolgálatot-adó birtokos hátlára és jutalmazásra legyen kötelezve, s utódjuk tisztelettel említse nevüket.

Ha az erdőbirtokosok és erdészek kölcsönösen szövetkeznek arra, hogy az orsz. erdészeti egyesületet és szakirodalmunkat a jól megérdemelt erkölcsi s anyagi segélyben részesítsék, és szakadatlanul munkaképes állapotban tartsák, akkor ezek útján sikerülni fog a polgári közélet azon többi tényezőit is, kiknek erdészeti ügyek intézésére befolyásuk van vagy kötelességükben áll, a szak igényeinek megfelelő irányba terelni s működésüknek oly utat jelölni, melyen haladva az erdőgazdaság hátrányára szolgáló intézkedéseket nem, vagy kevésbé követnek el.

Régi igazság az, hogy megfelelően díjazott munkától lehet jobb sikert várni, ugyanezért szükség az is, hogy erdőbirtokosaink erdészeiket a tőlük kívánt munka értékének megfelelő díjazásban és erkölcsi elismerésben részesítsék, s ezek amannak kiérdemléséül szintén a legjobb szolgálatot teljesítsék.

Az, a ki magát magyarnak vallja, s kinek szívében a haza és nemzet iránti szeretet lángja kialvófélben nincs, ki óhajta és szereti azt, hogy nemzetünk kulturális életének összesege és ennek egyes részei, összehasonlítva a mivelt népek hason irányú munkásságával, a versenyt kiállja: annak akarni és kívánni kell azt is, hogy a magyar erdőgazdaság fejlődése nem csak hogy akadályra ne találjon, de minél magasabb mértékben történjék, s hogy az erre szükséges anyagi és erkölcsi támogatást, minden honpolgár, de kiválóképpen az, kinek e szak irányában kötelezettsége van, buzgón teljesítse.

Bedő Albert

(EL 1878. január, 3. oldal. Szerkesztett változat)